

Concert door het "Erasmus Kamerkoor" o.l.v. Sanne Nieuwenhuijsen in de Oosterkerk te Hoorn. Medewerking door het dansensemble "D'Apertutto", en Romana Goumare dwarsfluit. Decorschilderingen van Sandor Sweet AKA Juice. Gehoord op 19 juni.

In de bedoeling 'iets los te maken' bij de luisteraar, hem 'stof tot nadenken' mee te geven na dit concert, is het "Erasmus Kamerkoor" ten volle geslaagd. Want buiten uitstekende koorzang, was het werk van Distler en zijn uitvoering met zijn paradoxale inhoud, meer dan voldoende om het weekend filosofisch muzikaal boeiend te maken.

Het koor opende met de "Klaagliederen van Jeremia" van Thomas Tallis, een Engelse componist die leefde rond 1550. Eigenlijk typisch Renaissance muziek, alhoewel Tallis katholiek bleef. Het koor klonk op een aantal punten iets aarzelend en voorzichtig, maar liet horen geroutineerd à capella te kunnen zingen.

Het tweede werk, van de Zweedse hedendaagse componist Sandström, was een buitengewoon moeilijk achtstemmig koorwerk, dat in diezelfde renaissance stijl begon, maar erg modern eindigde in accoorden met lange dissonanten.

"Totentanz" van Hugo Distler gaf dus genoemde stof tot nafilosoferen. Enerzijds een neiging tot in de lach schieten als de mens door de "Dood" aan de haren over de grafzerken van de Oosterkerk getrokken wordt, een neiging die door de boeiende en indringende tekst gesmoord werd in nog grotere concentratie t.o.v. die springlevende "Dood". De Japanse danseres Miyako Asano zette die 'zachte, aantrekkelijke' "Dood" neer, haar slechte Nederlandse accent werd gelukkig verduidelijkt door het tekstboekje, maar klonk bij velen vertederend. Paradoxaal, evenals de boeddhistische beschermingstekens op armen en benen. Evenzo was het wennen dat de "Dood" in de dertiende spreuk de mens oproept Gods Koninkrijk binnen te gaan. Maarten Vonk vertolkte de 'mens', die van de "Dood" veel te verduren kreeg. Prachtige choreografie van hen beiden tezamen en afzonderlijk.

Wat het meest bevreemde was dat het gehele stuk zo bijzonder bleef boeien. Waarschijnlijk omdat de "Dood" de mens niet nodig heeft in dit werk, maar niet zonder God kan, om als antithese zo een gerechtvaardigd bestaan te hebben. En dat is opnieuw een paradox: God geeft wèl om zijn mensenkinderen, zo leert het Evangelie. En dat biedt de veertiende spreuk ons als conclusie.

De spreuken werden afgewisseld door fraaie fluitsoli van Romana Goumare.

Koor, solisten en dirigente mogen een bijzonder goede uitvoering van 'Totentanz' van Distler bijschrijven in de kronieken van hun bestaan.

Wim Meilof.